

Земята, която ни храни

/есе/

Едно от любимите ми занимания рано сутрин е да наблюдавам събуждането на града. Обичам да гледам забързаните, гримиращи се в движение жени и разсънващите се мъже с развързани обувки. Събуждането на обществото е интересно и различно всяка сутрин. За съжаление, с неговото събуждане, забелязвам и утринното заспиване. Всяка сутрин хората се събуждат на път за работа и всички правят едно и също нещо – закусват в движение и изхвърлят отпадъците от закуската си по улицата. Всеки ден хората приспиват в себе си културата и уважението към майката Земя. Забързани в ежедневието си, те забравят да ценят това, което ги храни всеки ден – Земята.

А кои са основните храни, които са необходими за един човешки живот? - Хляб, зеленчуци, плодове, млечни продукти, душевно спокойствие, любов, доброта и красота. За да се произведе хлябът, се използват житните култури, а те са децата на земята. За да се произведат зеленчуци и плодове, отново е „виновна“ тя. За да се осигурят млечни продукти, животните трябва да се хранят с трева -- също дете на земята. Душевното спокойствие получаваме от песента на птичките, с любов и доброта ни даряват топлиите лъчи на слънцето, а с красота -- всички елементи на природата. Земята е нашето богатство!

Първата глътка въздух – признак на живот! Първите неуверени детски стъпки и първият допир със земята, когато паднем от погрешната крачка. Не боли! Може би защото Земята – нашият общ дом – по майчински ни предпазва от нараняване и с храната си ни прави по-силни. Тя се грижи за нас още от най-ранните ни години. Но дали ние ще се погрижим за нея, когато пораснем?... Растем. Вече сме големи. Лято е! Време е да се радваме на топлината, която Слънцето ни праща чрез ласката на лъчите си. И ето, морската вода вече е извор на блаженство, а пясъкът гали нозете ни с топлината си. Разхождаме се влюбени по плажа и усещаме парливи искри по нозете си. Морските вълни нашепват тайните на Природата, но дали разгадаваме техния шепот? Разбиват се в скалите на брега – може би защото хората не ги разбират... Всичко това звучи като прекрасна приказка...

Красиви палми обграждат Морската градина в морската ни столица. Растения, създадени отново от майката Природа. Цветя около дървените пейки... А атмосферата, която ни опиянява в планина?! Удивително...! Буйни зелени гори, аромат на люляци, борове или ели... Разходка в гората. Ехо от птичи песни се долавя във всяка една минута от деня. Славей пее, кълвачът неуморно потропва с клюна си, пчели жужат доволно, събирайки прашец от нацъфтелите акации. Море от билки – мента, кантарион, равнец – омайно биле, което още от древността помага на човека в нужда! Къпини, диви ягоди – ех, че вкусно! Ех... да, като приказка, отново. А реалността...?

Звучи като в приказка, но всяка приказка има своя край и край на тази настъпва, когато се огледаме и забележим всичките купчини с отпадъци около нас. Когато чуем резачките, които вилнеят в горите ни. Когато погледът ни бива пленен

от огромните нефтени петна по българското Черноморие,когато се вгледаме в загиналите вследствие на замърсената храна животинки,когато...

Да, утешаваме се с мисълта, че имаме резервати като „Сребърна”, национални паркове като „Рила”, „Пирин” и „Централен Балкан”, които да ни поддържат живи?! Да, създаваме паркове и резервати, сякаш пазим Природата от самите себе си...

Обществото ни е толкова закърняло,че не осъзнава цената на различните видове храни,с които ни дарява Земята. Храна,за да поддържа живота и физиката си, храна,за да поддържа душевността си,храна за погледите ни, храна за емоциите и чувствата ни...толкова много храна,а в отговор ние и даваме толкова много...отпадъци.

Не е ли срамно, българино? Болни сме от „Екомания”! Но не „Екомания” в доброкачествен вариант. А в злокачествения...бълваме отпадъци навсякъде, там, където ни падне.Замърсяваме и почерняме земята,която ни храни. Кошове (малко на брой) са препълнени! Жалко е,... че не правим нищо, за да се излекуваме. Оправдаваме се с какво ли не...,но нищо не променяме! Не политиката е виновна, нито глобалното затопляне, нито ГМО продуктите. Ние сме виновните! Ние не знаем как да благодарим на природата и как да пазим своето. Затова тя си отмъщава с наводнения, земетресения и т.н. Какво? Нима мислиш, че това са случайни природни аномалии? О, не са...Замисли се! Земята ни показва,че има много вредни за нас храни,с които може да ни „благодари” за това, което ние и даваме

Аз съм маниачка, казвам го с ръка на сърце - Екоманиачка съм- доброкачествена екоманиачка. Привиквам приятели,съученици и се стараем, за нея – за Природата! Искам повече хора като мен, които са прогонили злокачественото лице на манията! Обичам и искам да запазя живота си – Земята! Една паркова оборка, засадено дръвче-- от полза е. Но...нека не си затваряме очите. Една птичка пролет не прави! Надявам се да има много трудолюбиви птички, които не искат награда, не искат отплата!

Да оставим егоизма и непукизма настрана! Нека пазим Земята--живота си! Не за туристите и за икономиката на страната, а за самите себе си и за бъдещето ни, от любов към природата!

Да, обичам да ставам рано сутрин и да наблюдавам събуждането на града, но ми се иска и да вярвам,че утре един човек по-малко ще изхвърли боклука си на земята и ще благодари на природата за това, че живее!

Автор:Ралица Здравкова Цингова– XII клас

Адрес: гр.Павликени,

Училище: Професионална гимназия по аграрни технологии „Цанко Церковски”

Адрес на училището: гр.Павликени, бул.Руски №59